

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 020448 20 U
Tuzla, 19.01.2021. godine

Kantonalni sud u Tuzli, prilikom nejavnog rješavanja po sudiji Predragu Krsmanoviću, kao sudiji pojedincu, uz sudjelovanje zapisničara Sadete Hadžismajlović, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužioca „Gromex CO“ d.o.o. Doboj Istok, Doboj Istok, 74207 Brijesnica Velika bb, zastupanog po direktoru i zakonskom zastupniku O.K., protiv rješenja tuženog **Federalnog ministarstva finansija Sarajevo**, ul. Mehmeda Spahe broj 5. broj 03-15-1127/14 M.P., od 14.05.2020. godine, u upravnoj stvari **naplate poreznih obaveza iz imovine poreznog obveznika**, dana 19.01.2021. godine donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba **SE ODBIJA**.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv osporenog akta bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužilac je ovom sudu, dana 17.07.2020. godine, podnio dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija zbog povrede postupka, nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te nepravilne primjene materijalnog prava.

U tužbi se, između ostalog, posebno ističe: da, prema članu 73. Zakonu o Poreznoj upravi Federacije BiH rokovi zastare naplate poreza, kamate i zatezne kamate koje se odnose na taj porez zastarijevaju u roku od 5 (pet) godina nakon što porezna prijava za taj porez bude podnesena ili nakon dana dospjeća toga poreza, računajući od dana koji je kasnije nastupio; da je, s obzirom da je Porezna Uprava Federacije BiH izdala nalog za plaćanje broj 13-3/11-15864/12, od 09.02.2012. godine, samim tim " ... porezna prijava predata tim rješenjem", te da " ... s obzirom da ni do danas nije naplaćeno ništa", apsolutnu krivicu " ... snosi porezna uprava - Kantonalni ured u Tuzli, jer su sva rješenja o dodatno utvrđenim poreznim obavezama poništena sudskim presudama i nisu mogli ili znali da u ponovnom postupku postupe po uputama suda", pa je rok zastare "davno prošao", što se potvrđuje od strane stalnog sudskog vještaka ekonomske struke - podoblast finansije, nekada uposlenika Porezne uprave Federacije BiH, čije se mišljenje prilaže u prilogu tužbe; da je pobijano rješenje nezakonito "iz više konkretnih razloga u procesnom i materijalnom smislu", pri čemu se tužba poziva na odredbe člana 3. i 57. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, broj 9/05), iz kojih slijedi da je tuženi kod donošenja pobijanog akta bio dužan " ... shvatiti, prihvatiti i pridržavati se pravnih shvaćanja suda i primjedbi suda iznesenih u prednje navedenoj presudi, te dosljedno u svemu prema presudi postupiti kod donošenja pobijanog akta, dakle, nesporno raspraviti ključnu činjenicu-prigovor apsolutne zastare za vođenje postupka", te utvrditi i druge činjenice koje su navedene u sudskoj presudi.

Tužbom se predlaže da sud poništi osporeni akt i predmet vrati tuženom na ponovni postupak.

Tuženi je u odgovoru na tužbu predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Tužba nije osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja, pa je, cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovoru na tužbu, te s tim u vezi odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz stanja u spisu slijedi da je osporenim rješenjem odbijena kao neosnovana žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Porezne uprave Federacije BiH – Kantonalni porezni ured u Tuzli broj 13-3-01-15-05-12-00266-4-17, od 09.06.2014. godine, kojim je prema tužiocu određena naplata poreznih obaveza **iz imovine poreznog obveznika**, bliže opisanih u tabelarnom dijelu tačke 4. izreke prvostepenog akta, u ukupnom iznosu od 1.765.963,67 KM.

Iz činjenica predmeta slijedi: da je u istoj upravnoj stvari do sada vođen veći broj upravnih postupaka i doneseno više prvostepenih i drugostepenih, odnosno konačnih rješenja, kao i da je kod Vrhovnog suda Federacije BiH i kod ovog suda do sada vođeno više upravnih sporova, sa različitim ishodima; da je rješenjem Porezne uprave Federacije BiH – Kantonalni porezni ured u Tuzli – Odsjek za prinudnu naplatu broj 13-3-01-15-05-12-00266-1-17, od 15.03.2012. godine, protiv tužioca pokrenut postupak prinudne naplate i određena prinudna naplata obaveza bliže opisanih u tabelarnom dijelu izreke tog prvostepenog akta, u ukupnom iznosu od 1.765.963,67 KM, po osnovu neplaćanja obaveza utvrđenih u nalogu za plaćanje broj 13-3/11-15-864/12; da je tužilac protiv tog rješenja izjavio žalbu tuženom, koji je istu odbio kao neosnovanu ranijim konačnim rješenjem broj 03-15-464/12 Dž.R., od 09.12.2014. godine; da je tužilac protiv tog ranijeg konačnog rješenja kod ovog suda pokrenuo upravni spor koji je okončan presudom 03 0 U 013459 15 U, od 23.03.2016. godine, kojom je sud tužbu odbio kao neosnovanu; da je tužilac protiv te presude Vrhovnom sudu Federacije BiH izjavio zahtjev za vanredno preispitivanje, povodom kojeg je taj sud donio presudu broj 03 0 U 013459 16 Uvp 2, od 30.04.2020. godine, kojom je tužiočev zahtjev za vanredno preispitivanje, izjavljen protiv te presude, odbio kao neosnovan; da je predmetno prvostepeno rješenje broj 13-3-01-15-05-12-00266-4-17, od 09.06.2014. godine (kojim je prema tužiocu određena naplata poreznih obaveza iz imovine poreznog obveznika), doneseno kao jedna od mjera koje su predviđene odredbama člana 51. do 54. Zakona o Poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“ broj 33/02, 28/04, 57/09, 40/10, 29/11 – Ustavni sud Federacije BiH, 27/12, 7/13, 71/14 i 91/15); da je u zadnjem upravnom sporu, koji je kod ovog suda okončan presudom broj 03 0 U 016838 17 U, od 06.08.2018. godine, sud poništio posljednje konačno rješenje tuženog broj 03-15-1127/14 A.Z.H., od 20.07.2017. godine, i predmet vratio tuženom na ponovno rješavanje; da je u toj presudi sud, između ostalog, utvrdio: da je iz sadržaja prvostepenog rješenja (broj 13-3-01-15-05-12-00266-4-17, od 09.06.2014. godine), vidljivo da je tim aktom, radi bliže opisanih u tabelarnom dijelu tačke 4. izreke prvostepenog akta, u ukupnom iznosu od 1.765.963,67 KM, prema tužiocu određena **naplata porezne obaveze iz imovine poreznog obveznika**, ali da iz sadržaja tog akta nije vidljivo **kojim** konkretnim rješenjem su **tužiocu određene obaveze iz tog rješenja**, s tim da je iz sadržaja tog ranijeg drugostepenog rješenja (broj 03-15-1127/14 A.Z.H., od 20.07.2017. godine) vidljivo da je tuženi u postupku po žalbi protiv tog prvostepenog rješenja utvrdio da je postupak prinudne naplate protiv tužioca pokrenut rješenjem Porezne uprave Federacije BiH – Kantonalni porezni ured u Tuzli broj 13-3-01-15-05-12-00266-1-17, od 15.03.2012. godine, na osnovu **naloga za plaćanje broj 13-3/11-15-864/12, od 09.02.2012. godine**, i to na osnovu rješenja prvostepenog organa o dodatno **utvrđenim poreznim obavezama broj 10-3-02-15-2-85-**

31/07, od 22.09.2010. godine, ali da iz istog naloga za plaćanje proizilazi da je taj nalog za plaćanje donesen na osnovu rješenja o dodatno **utvrđenim obavezama broj 10-3-02-15-2-85-31/07, od 30.12.2011. godine**, a ne na osnovu rješenja o dodatno utvrđenim poreznim obavezama broj 10-3-02-15-2-85-31/07, od **22.09.2010. godine**, kako tvrdi tužena strana u obrazloženju osporenog akta.

Dalje slijedi: da je tuženi, postupajući po uputama suda iz posljednje presude, u ponovnom postupku, između ostalog, utvrdio: da je rješenje o dodatno utvrđenim poreznim obavezama (koje predstavlja pravni osnov za pokretanje ovog postupka prinudne naplate), broj: 10-3-02-15-2-85-31/07, pravosnažno i izvršno, i da je doneseno dana 22.09.2010. godine; da je nalog za plaćanje obaveza, na osnovu koga je pokrenut postupak prinudne naplate, broj: 13-3/11-15-864/12, donesen dana 09.02.2012. godine; da je postupak prinudne naplate poreznih obaveza pokrenut rješenjem broj: 13-3-01-15-12-00266-1-17, od 15.03.2012. godine; da je rješenje o **dodatno utvrđenim poreznim obavezama** broj 10-3-02-15-2-85-31, **doneseno dana 22.09.2010. godine**, a da se drugi datum, na koji se sud poziva u presudi - **30.12.2011. godine, odnosi na njegovu izvršnost**, što proizilazi i iz sadržaja naloga za plaćanje broj 13-3/11-15-864/12, od 09.02.2012. godine.

Imajući u vidu izloženo, sud smatra da prilikom donošenja osporenog akta nije došlo do bitnih povreda postupka, te da je ovaj put činjenično stanje u pogledu odlučnih činjenica pravilno i potpuno utvrđeno, da nije bilo pogrešnog zaključka u pogledu činjeničnog stanja, te da nije došlo do nepravilne primjene materijalnog prava.

Naime, iz sadržaja obrazloženja osporenog akta vidljivo je da je tuženi u ponovnom postupku otklonio glavni nedostatak ranijeg upravnog postupka, tj. nedostatak koji se tiče tačnog datuma donošenja rješenja o **dodatno utvrđenim poreznim obavezama** broj 10-3-02-15-2-85-31, jer je ovaj put pouzdano utvrdio da je to rješenje doneseno **dana 22.09.2010. godine**, i da uopšte ne postoji rješenje o dodatno utvrđenim obavezama broj 10-3-02-15-2-85-31/07, **od 30.12.2011. godine**, budući da datum **30.12.2011. godine**, koji se navodi u nalogu za plaćanje broj 13-3/11-15-864/12, od 09.02.2012. godine, predstavlja samo **datum izvršnosti** rješenja o dodatno utvrđenim poreznim obavezama broj 10-3-02-15-2-85-31, **od 22.09.2010. godine**.

Na taj način u ovoj upravnoj stvari otklonjena je glavna dilema koja se tiče pitanja da li u konkretnom slučaju postoje **dva** rješenja o **dodatno utvrđenim poreznim obavezama** i da li se u konkretnom slučaju radi o poreznim obavezama koje su utvrđene rješenjem o dodatno utvrđenim poreznim obavezama broj 10-3-02-15-2-85-31, **od 22.09.2010. godine**, ili se radi o poreznim obavezama utvrđenim nekim drugim rješenjem, tj. rješenjem broj 10-3-02-15-2-85-31/07, **od 30.12.2011. godine**, jer je sada jasno da se predmetne obaveze odnose isključivo na obaveze koje su tužiocu utvrđene rješenjem o dodatno utvrđenim poreznim obavezama broj 10-3-02-15-2-85-31, **od 22.09.2010. godine**, i da drugo takvo rješenje (tj. rješenjem broj 10-3-02-15-2-85-31/07, **od 30.12.2011. godine**) **ne postoji**.

Ovo novo činjenično utvrđenje ukazuje na to da se o tužiočevim prigovorima zastare mora odlučiti vezano za zastaru obaveza utvrđenih rješenjem o dodatno utvrđenim poreznim obavezama broj 10-3-02-15-2-85-31, **od 22.09.2010. godine**.

S tim u vezi, sud ističe da je o zastari tih obaveza već jednom rješavano, i to u drugom upravnom postupku, u kome je, za iste obaveze, bilo doneseno rješenje Porezne uprave Federacije BiH – Kantonalni porezni ured u Tuzli – Odsjek za prinudnu naplatu broj 13-3-01-15-05-12-00266-1-17, od 15.03.2012. godine, kojim je, na osnovu rješenja o dodatno utvrđenim poreznim obavezama broj 10-3-02-15-2-85-31, **od 22.09.2010. godine**, koje je doneseno na osnovu naloga za plaćanje broj 13-3/11-15-864/12, od 09.02.2012. godine, protiv tužioca pokrenut postupak prinudne naplate i određena prinudna naplata predmetnih obaveza.

Tužilac je protiv tog rješenja izjavio žalbu tuženom, koji je istu odbio kao neosnovanu ranijim konačnim rješenjem broj 03-15-464/12 Dž.R., od 09.12.2014. godine, nakon čega je tužilac protiv tog konačnog rješenja kod ovog suda pokrenuo upravni spor, koji je okončan presudom 03 0 U 013459 15 U, od 23.03.2016. godine, kojom je sud tužbu odbio kao neosnovanu.

Protiv te presude tužilac je Vrhovnom sudu Federacije BiH izjavio zahtjev za vanredno preispitivanje, povodom kojeg je taj sud donio presudu broj 03 0 U 013459 16 Uvp 2, od 30.04.2020. godine, kojom je tužiočev zahtjev za vanredno preispitivanje odbijen kao neosnovan.

I u tom postupku tužilac je isticao prigovore zastare slične onima koje ponavlja i u ovom postupku, ali su ti prigovori ocijenjeni neosnovanima, kako od strane ovog suda, tako i od strane Vrhovnog suda Federacije BiH.

Naime, odredbama člana 37. snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o Poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“ broj 40/10), izmijenjene su odredbe člana 74. Zakona o Poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine, i to tako što je izmijenjena alineja 1. stava 1. tog člana, i što je u istom stavu dodata alineja 2., kojom je propisano da se, u slučaju kada je porezna obaveza dospjela za naplatu, ista ***može naplatiti uz primjenjivanje mjera iz Poglavlja XI ovog zakona ili u sudskom postupku samo ako su mjere naplate ili sudski postupak počeli u roku od pet (5) godina od dana izvršnosti porezne obaveze*** koju je utvrdila Porezna uprava podnošenjem prijave u ime poreznog obveznika ili rješenjem o ***dodatno utvrđenim poreznim obavezama***.

U konkretnom slučaju u postupku rješenje o ***dodatno utvrđenim poreznim obavezama*** broj 10-3-02-15-2-85-31/07 (koje je predstavljalo osnov za pokretanje postupka prinudne naplate), doneseno je dana ***22.09.2010. godine***, tj. ***nakon stupanja na snagu*** Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o Poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“ broj 40/10), zbog čega sud smatra da je tuženi u ponovnom postupku utvrdio dovoljno činjenica da bi mogao pravilno i zakonito odlučiti o tužiočevom prigovoru zastare, i da je po tim izmijenjenim odredbama člana 74. Zakona o Poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine, za odlučivanje o prigovoru zastare dovoljno utvrditi činjenice koje se tiču pitanja da li su ***mjere naplate*** u konkretnom slučaju ***počele u roku od pet (5) godina od dana izvršnosti porezne obaveze*** koju je utvrdila Porezna uprava ***rješenjem o dodatno utvrđenim poreznim obavezama***, zbog čega sud ovaj put smatra da u predmetnoj upravnoj stvari nisu od značaja činjenice koje se tiču pitanja ***da li su i kada predmetne porezne obaveze dospjele za naplatu***.

Pošto iz stanja u spisu slijedi da je u konkretnom slučaju prvostepeno rješenje o ***pokretanju postupka prinudne naplate*** doneseno dana ***15.03.2012. godine***, to po shvatanju suda znači da je prvostepeno rješenje doneseno ***unutar roka iz člana 74. stav 1. alineja 2.*** tog Zakona, tj. ***unutar roka od pet godina od dana izvršnosti porezne obaveze*** koju je utvrdila Porezna uprava ***rješenjem o dodatno utvrđenim poreznim obavezama*** broj 10-3-02-15-2-85-31/07 od ***22.09.2010. godine***, budući da prvostepeno rješenje, shodno odredbama člana 267. stav 2. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 2/98 i 48/99), ***postaje izvršno: 1) istekom roka za žalbu, ako žalba nije izjavljena; 2) dostavom stranci, ako žalba nije dopuštena; 3) dostavom stranci, ako žalba ne odgađa izvršenje; 4) dostavom stranci rješenja kojim se žalba odbacuje ili odbija.***

Prema tome, s obzirom da je ***rješenje o dodatno utvrđenim poreznim obavezama*** broj 10-3-02-15-2-85-31/07 doneseno dana ***22.09.2010. godine***, to znači da je njegova izvršnost mogla nastupiti ***samo nakon tog datuma***, odnosno ***dostavljanjem tog rješenja tužiocu*** (ako žalba ne odgađa izvršenje) iz čega dalje proizilazi da ***od dana izvršnosti tog rješenja***, pa do ***početka mjera naplate***, koje su u konkretnom slučaju počele dana ***15.03.2012. godine***, kada je doneseno rješenje o ***pokretanju postupka prinudne naplate***,

nije proteklo pet godina, što i po shvatanju ovog suda znači da je prvostepeno rješenje doneseno **unutar roka od pet godina od dana izvršnosti porezne obaveze**, kako je i utvrđeno osporenim aktom.

Sud je i ranije neosnovanim cijenio navode tužbe da je u konkretnom slučaju nastupila „**apsolutna**“ zastara za vođenje postupka koja je propisana **Zakonom o porezu na promet proizvoda i usluga**.

S tim u vezi, sud ponovo ističe da je takva vrsta zastare bila predviđena samo odredbama člana 41. stav 3. **Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga** („Službene novine Federacije BiH“ br. 49/02 – prečišćeni tekst, 37/03, 14/04 i 39/04, kojima je bilo propisano da *zastara nastupa u svakom slučaju po isteku deset godina od dana kada je prvi put počela teći*), ali da ta vrsta zastare **nije predviđena** odredbama **Zakona o Poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine** („Službene novine Federacije BiH“ broj 33/02, 28/04, 57/09, 40/10, 27/12, 7/13, 71/14 i 91/15), i da se, shodno odredbama člana 2. Zakona o Poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine, ukoliko su odredbe tog Zakona kojima se regulišu, između ostalog i **rokovi zastare** za naplatu poreza, **drugačije uređene drugim zakonima** u Federaciji, odredbe Zakona o Poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine **imati prioritet**, zbog čega sud smatra da se odredbe člana 41. stav 3. Zakona o **porezu na promet proizvoda i usluga** u konkretnom slučaju ne bi mogle zakonito primjeniti čak ni u slučaju da se radi o obavezama nastalim po osnovu **poreza na promet proizvoda i usluga**, a pogotovo kada se radi o **drugim** poreznim obavezama, kao u konkretnom slučaju.

Osim toga, čak i kada bi apsolutna zastara bila dozvoljena i po odredbama Zakona o Poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine, sud ponovo ističe da se, shodno odredbama člana 74. stav 2. istog Zakona, u vrijeme takve zastare ne bi moglo računati **vrijeme trajanja sudskog postupka**, tj. vrijeme trajanja **upravnog spora** (jednog ili više) u kome se odlučivalo o postojanju i visini tih obaveza (što je i razumljivo, budući da dužina trajanja **sudskog postupka ne zavisi od tužene strane**).

Stoga sud ponovo ističe da smatra neosnovanim tužbene i žalbene navode o nastupanju takozvane "**apsolutne**" zastare.

Sud je detaljno cijenio i analizirao pomenute i sve ostale navode tužbe, ali je, s obzirom na izloženo, ocijenio da oni, u kontekstu nesporno utvrđenih činjenica, po procesnom i materijalnom pravu ne mogu uticati na drugačije rješavanje ove upravne stvari, zbog čega je, na osnovu odredaba člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj 9/05), valjalo odlučiti kao u izreci.

Zapisničar:
Sadeta Hadžismajlović, s.r.

Sudija:
Predrag Krsmanović, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE**

Broj: 03 0 U 020448 21 Uvp

Sarajevo, 19.01.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Milosavljević-Jančić Nevenke, kao predsjednika vijeća, Danilović Edine i Brković-Mujagić Silvane, kao članova vijeća, te Dizdar Vrabac Belme kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „Gromex CO“ d.o.o. Doboj Istok, iz Doboj Istoka, Brijesnica Velika bb, zastupanog po direktoru i zakonskom zastupniku O.K., protiv akta broj: 03-15-1127/14 M.P. od 14.05.2020. godine, tuženog Federalnog ministarstva finansija Sarajevo, u upravnoj stvari naplate poreznih obaveza iz imovine poreskog obveznika, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 020448 20 U od 19.01.2021. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 19.01.2023. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 020448 20 U od 19.01.2021. godine odbijena je tužba tužitelja podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena kao neosnovana njegova žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja o naplati porezne obaveze iz imovine poreznog obveznika, Porezne uprave Federacije BiH, Kantonalnog poreznog ureda Tuzla, broj: 13-3-01-15-05-12-00266-4-17 od 09.06.2014. godine. Tim prvostepenim rješenjem je utvrđeno da je prema poreskom dužniku „GROMEX Co“ d.o.o. Doboj Istok pokrenut postupak prinudne naplate javnih prihoda i troškova prinudne naplate, te se određuje naplata porezne obaveze iz imovine poreskog obveznika (tačka 1. izreke rješenja), utvrđeno da će naplata porezne obaveze iz imovine poreskog obveznika biti izvršena pljenidbom i prodajom imovine, pljenidbom sredstava plaća, potraživanja ili bilo kojih drugih finansijskih potraživanja, s tim da se imovina poreskog dužnika koja će se zaplijeniti uključuje imovinu i imovinska prava poreznog obveznika, bilo da je fizički u posjedu poreskog obveznika ili nekog drugog lica u vrijeme pljenidbe, osim imovine koja je zakonom izuzeta, te da su i novčana sredstva i dugovi trećih lica prema poreskom dužniku, imovina iz koje će se naplatiti porezna obaveza (tačka 2. izreke rješenja), da opis imovine koja se plijeni može biti uključen u rješenje za vrijeme pljenidbe (tačka 3. izreke rješenja), dok je tačkom 4. izreke rješenja iznos porezne obaveze prikazan tabelarno i isti se odnosi na porez na dodatna primanja, ostale kantonalne naknade, troškove prinudne naplate, doprinos za PIO, doprinos za zdravstvo-kanton, doprinos za zdravstvo-Federacija, doprinos sa osiguranje od nezaposlenosti, te kamate na iste u ukupnom iznosu od 1.765.963,67 KM.

Podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužitelj pobija navedenu presudu prvostepenog suda, zbog povrede federalnog zakona, povrede federalnog zakona o postupku koja je mogla biti od uticaja na rješenje stvari putem Kantonalnog suda i zbog povrede pravila postupka koja se odnosi na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično

stanje. U zahtjevu detaljno iznosi tok postupka, te između ostalog navodi da je sud odbio prigovor apsolutne zastare u smislu odredbi Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, navodeći da isti nije predviđen odredbama Zakona o poreznoj upravi iako se radi o porezu na promet proizvoda i usluga u iznosu preko milion KM sa kamatama, a da je zastara za pet godina predviđena u članu 73. Zakona o poreznoj upravi F BiH, a član 74. stav 1. alineja 2. istog Zakona, čije su izmjene donesene 2010.godine se ne može primjenjivati retroaktivno; da je u predmetnom upravnom sporu nastupila zastara potraživanja poreznih obaveza koje je utvrdila Finansijska policija; da su Inspektori Finansijske policije, Odjeljenje Tuzla izvršili djelimičnu kontrolu materijalno-finansijskog poslovanja tužitelja za period 01.01.1997.godine – 01.09.2000. godine, o čemu su sačinili Zapisnik broj: FP-303/5-308/6-311/6-1/01 od 24.01.2001. godine, nakon čega je tužitelju izdato Rješenje o uplati obračunatih obaveza broj: FP -303/S-308/6-311/6-1/01 od 10.04.2001. godine, a poslije je postupak preuzela Porezna uprava F BiH; da prvostepeni sud međutim ne usvaja prigovor zastare tužitelja, već smatra da se o istom mora odlučiti vezano za zastaru obaveza utvrđenih rješenjem o dodatno utvrđenim poreznim obavezama broj: 10-3-02-15-2-85-31 od 22.09.2010. godine, te smatra da nije relevantno da li su i kada predmetne obaveze dospjele za naplatu, nego da su mjere naplate počele u roku od pet godina od dana izvršnosti obaveze koja je utvrđena rješenjem Porezne uprave o dodatno utvrđenim poreznim obavezama; da je nejasno zašto Kantonalni sud zanemaruje mišljenje mr.sc. Bakira Mujića, stalnog sudskog vještaka ekonomske struke, koji je za potrebe ovoga zahtjeva dana 04.02.2021.godine sačinio stručno mišljenje na okolnosti odbijanja tužbe; da iz svega proizilazi da Finansijska policija, kao i Porezna uprava F BiH nisu uspjeli da izvrše kvalitetnu kontrolu poslovanja kod tužitelja, ali je svaki put odbijena žalba tužitelja koju je izjavio protiv donesenih rješenja, nakon čega bi prvostepeni sud poništavao takve odluke i vraćao tuženom na ponovni postupak, te da je 10.04.2006. godine nastupila zastara, pa shodno članu 43., 47. i 48. Zakona o poreznoj upravi F BiH, a u primjeni postupka prisilne naplate, Porezna uprava može iskoristiti sva prava koja su joj data po ovom Zakonu, s tim da postupak prinudne naplate može biti osporavan ako je period u kojem je porezna obaveza naplativa istekao, odnosno ako je ispunjen uslov iz člana 47. Zakona o poreznoj upravi F BiH, a period naplativosti jeste istekao, te stoga postupak prinudne naplate treba obustaviti; da je povrijeđena i odredba člana 133. Zakona o upravnom postupku jer prije donošenja rješenja je trebalo utvrditi sve činjenice i okolnosti koje su značajne za rješenje upravne stvari, kao i odredba člana 9. istog Zakona. Predlaže da sud zahtjev uvaži, a presudu prvostepenog suda ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno rješavanje ili da se pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži a osporeno i prvostepeno rješenje ponište.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženi je predložio da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema podacima iz spisa predmeta i obrazloženja pobijane presude proizilazi da je u ovoj upravnoj stvari vođen veći broj upravnih postupak i upravnih sporova u kojima je doneseno više prvostepenih i drugostepenih rješenje, kao i presuda prvostepenog suda; da je rješenjem o dodatno utvrđenim obavezama Porezne uprave, Kantonalni porezni ured Tuzla, broj: 10-3-02-15-2-85-31/07 od 22.09.2010. godine naloženo tužitelju da izvrši uplatu dodatno utvrđenih obaveza u ponovnom postupku po zapisniku broj: 10-3-02-15-2-85-28/2007 od 02.09.2010. godine, u ukupnom iznosu od 1.049.696,70 KM, a na koje rješenje je stavljena potvrda izvršnosti dana 30.12.2011. godine; da je Porezna uprava-Kantonalni porezni ured

Tuzla, Ispostava Doboj Istok, donijela Nalog za plaćanje obaveza broj: 13-3/11-15-864/12 od 09.02.2012. godine, kojim je naloženo tužitelju kao obvezniku da u roku od 10 (deset) dana od dana prijema tog naloga uplati obaveze u ukupnom iznosu od 1.681.870,17 KM, a na osnovu rješenja o dodatno utvrđenim obavezama broj: 10-3-02-15-2-85-31/07 koje je izvršno 30.12.2011. godine (u Nalogu nije naveden datum donošenja rješenja broj: 10-3-02-15-2-85-31/07, nego samo datum izvršnosti istog); da je Porezna uprava Federacije BiH, Kantonalni porezni ured Tuzla donio rješenje o pokretanju postupka prinudne naplate, broj: 13-3-01-15-05-12-00266-1-17 od 15.03.2012. godine kojim se prema tužitelju, kao poreskom obvezniku, pokreće postupak prinudne naplate i određuje prinudna naplata u ukupnom iznosu od 1.681.870,17 KM, obzirom da tužitelj nije dobrovoljno platio naložene obaveze određene od strane Porezne uprave u roku koji je određen u Nalogu za plaćanje; da je nakon toga Porezna uprava Federacije BiH, Kantonalni porezni ured Tuzla na osnovu člana 54. stav 4. Zakona o poreznoj upravi Federacije BiH donio prvostepeno rješenje o naplati porezne obaveze iz imovine poreskog obveznika, broj: 13-3-01-15-05-12-00266-4-17 od 09.06.2014. godine, a tuženi organ je rješavajući po žalbi tužitelj izjavljenoj protiv tog rješenja donio osporeno rješenje od 14.05.2020. godine kojim se žalba odbija, pozivajući se pri tome na odredbu člana 54., člana 74. stav 1. alineja 2., i člana 74a. stav 1. Zakona o poreznoj upravi Federacije BiH; da je tužitelj protiv osporenog rješenja pokrenuo upravni spor, pa je prvostepeni sud pobijanom presudom odbio tužbu tužitelja. U obrazloženju pobijane presude prvostepeni sud je prihvatio osporeno rješenje kao pravilno i zakonito, cijeneći da je isto doneseno u skladu sa odredbama Zakona o poreznoj upravi Federacije BiH, kao i da je rješenje o pokretanju postupka prinudne naplate doneseno dana 15.03.2012. godine, te je stoga doneseno unutar roka iz člana 74. stav 1. alineja 2. Zakona o poreznoj upravi Federacije BiH, odnosno unutar roka od 5 (pet) godina od dana izvršnosti porezne obaveze koju je utvrdila porezna uprava rješenjem o dodatno utvrđenim poreznim obavezama broj: 10-3-02-15-2-85-31/07 od 22.09.2010. godine, pa kako od dana izvršnosti tog rješenja do početka mjera naplate koje su počele dana 15.03.2012. godine kada je doneseno rješenje o pokretanju prinudne naplate nije proteklo pet godina, to nije nastupila zastara naplate porezne obaveze u smislu člana 74. stav 1. alineja 2. Zakona o poreznoj upravi Federacije BiH.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon ili drugi federalni propis, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega se zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke ukazuje neosnovanim.

Odredbom člana 43. stav 2. Zakona o poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", br. 33/02, 28/04, 57/09, 40/10 i 27/12) propisano je da se postupci prinudne naplate mogu primjenjivati samo za onu poreznu obavezu za koju je uručen nalog za plaćanje od Porezne uprave u skladu sa članom 41. ovog zakona, a ta porezna obaveza nije izmirena na vrijeme. Stavom 3. istog člana je propisano da nakon što porezni obveznik primi nalog za plaćanje i ako porezna obaveza ostane neplaćena, rukovodilac nadležnog poreznog ureda donosi rješenje o pokretanju postupka prinudne naplate, a to rješenje se dostavlja poreznom obvezniku prije pokretanja postupka prinudne naplate.

Odredbom člana 47. Zakona o poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine je propisano da postupak prinudne naplate može biti osporavan iz sljedećih razloga: period u kojem je porezna obaveza naplativa je istekao; porezna obaveza je poništena, izbrisana ili se o njoj nije obavijestilo na propisani način; porezna obaveza je plaćena u cijelosti; dozvola za odgođeno plaćanje ili plaćanje u ratama data je u redovnom periodu, ili ako postoje: greške u činjenicama podnesenim poreskom obvezniku koje ometaju njegovu identifikaciju porezne

obaveze; ne postoji obračun ili postoje greške u obračunu kamate na zakašnjelo plaćanje ili ne postoji naznaka da je redovni rok završen.

Odredbom člana 74. stav 1. alineja 2. Zakona o poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine propisano je da kada je porezna obaveza dospjela za naplatu može se naplatiti uz primjenjivanje mjera iz Poglavlja XI ovog zakona ili u sudskom postupku samo ako su te mjere naplate ili sudski postupak počeli: - u roku od pet (5) godina od dana izvršnosti porezne obaveze koju je utvrdila Porezna uprava podnošenjem prijave u ime poreznog obveznika ili rješenjem o dodatno utvrđenim poreznim obavezama.

Osnovni prigovor tužitelja iz zahtjeva se odnosi na zastaru naplate poreznih obaveza. Međutim, obzirom da je rješenje o poreznim obavezama Porezne uprave, Kantonalni porezni ured Tuzla broj: 10-3-02-15-2-85-31/07 u predmetnom slučaju doneseno dana 22.09.2010. godine, a isto je postalo izvršno dana 30.12.2011. godine (koju činjenicu tužitelj ne osporava u podnesenom zahtjevu), a da je rješenje o pokretanju postupka prinudne naplate prvostepeni organ donio dana 15.03.2012. godine na osnovu odredbe člana 43. stav 3. Zakona o poreznoj upravi Federacije BiH, to nije nastupila zastara naplate porezne obaveze u skladu sa naprijed citiranom odredbom člana 74. stav 1. alineja 2. Zakona o poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine, a kako tužitelj navodi u svom zahtjevu. Imajući u vidu navedenu odredbu, proizlazi da je čak i kasnije doneseno rješenje o naplati porezne obaveze iz imovine poreskog obveznika, koje je doneseno dana 09.06.2014. godine, doneseno unutar roka od pet godina od dana izvršnosti porezne obaveze koju je utvrdila Porezna uprava podnošenjem prijave u ime poreznog obveznika, pa su neosnovani navodi tužitelja koji se odnose na zastaru naplate potraživanja u smislu odredbe člana 74. stav 1. alineja 2. Zakona o poreznoj upravi Federacije Bosne i Hercegovine. Iz istog razloga ovaj sud nije usvojio ni navod da se zastara predmetne obaveze trebala računati od momenta kada su obaveze dospjele za naplatu, jer je odredbom navedenog člana predviđeno kako se računa rok zastare, odnosno da se isti računa od dana izvršnosti porezne obaveze koju je utvrdila Porezna uprava podnošenjem prijave u ime poreznog obveznika ili rješenjem o dodatno utvrđenim poreznim obavezama, a ne od dana dospelosti obaveza za naplatu. Takođe je ocijenjen kao neosnovan i navod da je zastara predmetnog potraživanja trebala da se računa od dana kada je doneseno Rješenje o uplati obračunatih obaveza broj: FP -303/S-308/6-311/6-1/01 od 10.04.2001.godine, jer je citiranom odredbom izričito navedeno da se rok za zastaru računa od dana izvršnosti porezne obaveze koju je utvrdila Porezna uprava podnošenjem prijave u ime poreznog obveznika ili rješenjem o dodatno utvrđenim poreznim obavezama, a ne Finansijska policija, kao što navodi tužitelj u zahtjevu. Tužitelj u zahtjevu navodi da je nastupila apsolutna zastara u smislu odredbi Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, jer se obaveze odnose na porez na promet proizvoda i usluga, međutim kako se konkretna obaveza odnosila na porez na dodatna primanja, doprinose za PIO, doprinos za zdravstvo u Kantonu i Federaciji i doprinos za osiguranje o nezaposlenosti (a ne na porez na promet proizvoda i usluga), to je neosnovani i ovaj navod tužitelja. Neosnovani su navodi zahtjeva da je retroaktivno primijenjena odredba člana 74. stav 1. alineja 2. Zakona o poreznoj upravi Federacije BiH, čija je izmjena donesena 2010.godine, obzirom da je ista bila na snazi u momentu donošenja rješenja o dodatno utvrđenim poreznim obavezama, koje je doneseno dana 22.09.2010. godine. Naime, izmjene su objavljene u Službenim novinama Federacije BiH broj: 40/10, dana 14.07.2010. godine, a stupile su na snagu dana 22.07.2010. godine, dakle prije nego što je doneseno rješenje o dodatno utvrđenim poreznim obavezama. Iz naprijed navedenih razloga ovaj Sud nije prihvatio ni navod je prvostepeni sud trebao prilikom odlučivanja o ovoj upravnoj stvari postupiti u skladu sa mišljenjem mr.sc. Bakira Mujića, stalnog sudskog vještaka ekonomske struke, niti je ovaj Sud mogao povodom podnesenog zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke mogao cijeniti dokaz koji nije bio kao takav

predložen i cijenjen u toku upravnog postupka (nalaza istog vještaka od 04.02.2021. godine). Pored toga što je navod tužitelja da je povrijeđena odredba člana 133. Zakona o upravnom postupku paušalan, ovaj Sud isti navod nije ni mogao cijeniti imajući u vidu odredbu člana 41. stav 4. Zakona o upravnom postupku prema kojoj se zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke ne može podnijeti zbog povrede pravila postupka koja se odnosi na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

Imajući u vidu naprijed izneseno, ovaj sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Dizdar Vrabac Belma, s.r.

Predsjednik vijeća
Milosavljević-Jančić Nevenka, s.r.